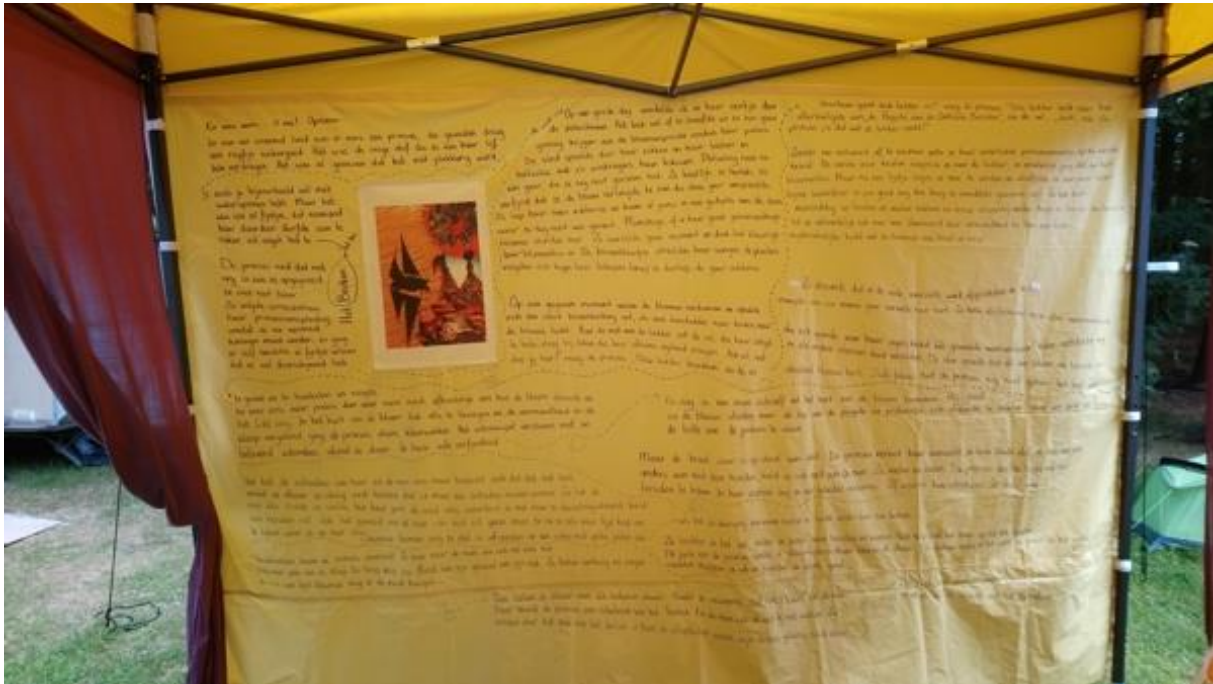

Het Breken

In een ver vreemd land was er eens een prinses die gewaden droeg van ragfijn suikergoed. Het was de enige stof die ze aan haar lijf kon verdragen. Het was zó geweven dat het niet plakkerig werd, zoals je bijvoorbeeld wel met suikerspinnen hebt. Maar het was ook zo fijntjes, dat niemand haar daardoor durfde aan te raken, uit angst het te breken. De prinses vond dat niet erg: zo was ze opgegroeid, ze wist niet beter. Ze volgde consciëntieus haar prinsessenopleiding, omdat ze tenslotte koningin moest worden, en ging er zelf tenslotte zó fijntjes uitzien dat ze wel doorschijnend leek.

Op een goede dag wandelde ze, in haar eentje door de paleistuinen. Het leek wel of zij zweefde en ze kon geen genoeg krijgen van de bloemenpracht rondom haar paleis. De wind speelde door haar rokken en haar lokken en betastte met z'n windvingers haar lichaam. Plotseling rook ze een geur, die ze nog nooit geroken had. Zo heerlijk, zo hemels, zo verfijnd dat ze de bloem verlangde te zien die deze geur verspreidde. Ze liep haar neus achterna en kwam al gauw in een gedeelte van de tuin waar ze nog nooit was geweest. Manshoge, of in haar geval prinsessenhoge bloemen stonden hier. Ze aarzelde geen moment en dook het kleurige bloemenbos in. De bloemblaadjes streelden haar wangen, de planten voegden zich tegen haar lichaam terwijl ze doorliep, de geur achterna.

Op een gegeven moment waren de bloemen verdwenen en strekte zich een soort kralenketting uit, als een touwladder naar boven, naar de blauwe lucht. Aan de voet van de ladder zat de uil, die haar altijd te hulp vloog bij zaken die haar ultieme wijsheid vroegen. "Ach uil, wat doe jij hier?", vroeg de prinses. "Deze ladder bewaken," zei de uil.

"Waarheen gaat deze ladder, uil?", vroeg de prinses. "Deze ladder leidt naar het allerheiligste van de "Pagode van de Ontblote Borsten" zei de uil. "Goh," zei de prinses, "is dat wat zo lekker ruikt?"

Zonder een antwoord af te wachten zette ze haar vederlichte prinsessenvoetje op de eerste kraal. De eerste paar kralen huppelde ze over de ladder, zo makkelijk ging dit na het bloemenbos. Maar na een tijdje begon ze moe te worden en stroffelde ze een paar keer bijna, waardoor ze pas goed zag hoe hoog ze inmiddels gekomen was. Ze liet zich voorzichtig op handen en voeten zakken en kroop zorgvuldig verder, hoger en hoger de lucht in, tot ze uiteindelijk zo hoog was dat niemand haar meer kon zien. Overmand door vermoeidheid na deze voor haar ongebruikelijke tocht viel ze bovenop een kraal in slaap.

Ze droomde dat in de verte vuurwerk werd afgeschoten en de vreugde van het nieuwe jaar vervulde haar hart. Ze keek als betoverd naar elke vuurwerkrozet, die zich opende voor haar ogen, totdat één gloeiende vuurwerkster haar aandacht ving en alle andere sterren deed verbleken. De ster opende zich als een bloem en toonde z'n stralend blauwe hart. Zulk blauw had de prinses nog nooit gezien: het leek licht te geven en te twinkelen en neigde nu weer eens naar paars, dan weer naar rood, afhankelijk van hoe de bloem draaide en het licht ving. In het hart van de bloem leek iets te bewegen en, de vermoeidheid en de slaap vergetend, ging de prinses staan, klaarwakker. Het schouwspel verdween niet en betoverd, ademloos, stond ze daar in haar volle verfijndheid.

Nu zag ze een man zichzelf uit het hart van de bloem losmaken. Hij gleed via de blauwe stralen naar de top van de pagode en probeerde zich staande te houden door een arm om de taille van de prinses te slaan.

Maar de kraal waar ze op stond was glad. De prinses verloor haar evenwicht en toen bleek dat ze zich nergens anders aan vast kon houden, hield ze zich vast aan de man. Ze vielen en vielen. De prinses durfde bijna niet naar beneden te kijken. In haar ooghoek zag ze een schaduw opdoemen. Of eigenlijk twee schaduwen. Ze dacht even dat het de schaduw van haar en de man was, maar bedacht zich dat dat niet kon, omdat ze elkaar zo stevig vast hadden, dat zij maar één schaduw vormden.

Ze liet de man iets losser, en voelde hoe haar jurk de wind ving, waardoor ze niet meer zo duizelingwekkend hard naar beneden viel. Ook het gewaad van de man was wijd uit gaan staan. En nu ze iets meer tijd had om te kijken waar ze op neer zou kunnen komen zag ze dat ze afkoersten op een schip met grote zeilen, dat - als het zo door zou varen - recht onder hun zou komen.

Ze landden in het zeil, rolden er langs naar beneden en kwamen - toch nog - met een klap op het dek terecht. De jurk van de prinses spatte in 1000miljoenontelbaar stukjes uit elkaar. De stukjes vielen in het water en waar ze het water raakten doofden ze uit en kleurden de golven goud.

Geschrokken kwam de prinses overeind. Ze keek naar de man, die ook net aan het bekomen was van de klap. Er hing nog een flard van zijn gewaad om zijn nek. Ze keken omhoog en zagen de rest van zijn kleuren nog in de mast hangen.

Toen keken ze elkaar aan. En bekeken elkaar. Naakt en onwennig. "Wat ruik je lekker!" zei de man. Daar moest de prinses om schateren van het lachen. En de man ook, al wist hij niet waarom. Ze rolden over het dek van het lachen en toen ze uitgelachen waren, lagen ze innig gelukkig naast elkaar.

De boot voer door de nieuw gekleurde zee en vergat dat er niemand aan het roer stond.